

Mládenci v plnej zbroji tesne pred odchodom. Bystrým zrakom neujdú chýbajúce držiaky na bajky - tie sú naložené a zviazané gumeným pavúkom dokúpeným na benzínke. Krabica napravo je plná potravinovej pomoci od frajerok a rodičov.

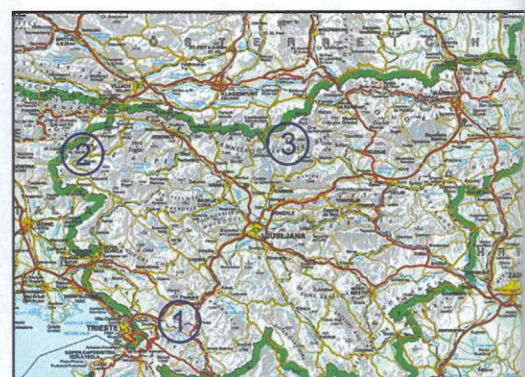
Slavnik - prvý cieľ pri pohľade od juhu.

Začiatok stúpania za dedinou Podgorica.

SLOVINSKO - TÝŽDEŇ NA BAJKU

Slovinsko je jednou z najmenších krajín Európy, ale relatívne malom území čaká prípadných záujemcov množstvo pozoruhodných miest na návštevu. Tu sa schádzajú rafteri, turisti, horolezci a samozrejme aj bajkeri z rôznych koncov planéty. My vás pozývame na jemne netradičný bajkový výlet po troch destináciách zoradených geograficky od juhu na sever. Škoda 130 menom Dodo už zaburácala, môžeme vyraziť. Napriek sľubom majiteľa a tohto technického skvostu, že do Viedne poletíme stovadsiatkou, nám musí stačiť osemdesiatka a v podstate nám to vyhovuje. Hranice mienime prekročiť až v noci, z obavy o emisnú skúšku na prísnejšej rakúskej strane (o rok posunieme podobným štýlom laťku na Škode 105 do Francúzska). Keďže naša štvorčlenná výprava mieni utrátiť čo najmenej peňazí, chýba na streche držiak bajkov, ktorý nahradí dvojitý gumený pavúk a zo spaním si tiež hlavu lámať nemienime. Spacák rozložíme kdekoľvek, pokiaľ netreba platiť.

Navštívené oblasti: 1. Slavnik, 2. Julské Alpy, 3. Logarská dolina

Cesta síce neubieha expresne ani po rakúskej diaľnici a hneď treba riešiť mimoriadne páľčivý problém – nikto z posádky akosi nepomyslel na zmenu peňazí. Predstavte si situáciu, keď na Schwechate pobežuje zúfalec zo slovenskou tisícou v ruke (dej sa odohráva roku pána 2004) a na recepcii niekoľkohviezdičkového hotela zo smutnými očami ponúka túto tvrdú devízu ospalému recepčnému... No nič, tento neúspešný pokus nikoho po viacerých

štamprlíkoch domáceho neodrádza a niekde na motoreste čendžujeme od solventnejších slovákov zopár euráčov. Malým zázrakom v bankovníctve je zámena slovenských korún v Ljublane – už máme na benzín a jedlo, sme zachránení!

1. SLAVNIK 1028M

Vrch Slavnik svojou výškou niečo cez tisíc metrov v Slovinsku síce neláme rekordy v návštevnosti,

skôr naopak. Avšak jeho atraktivitu zvyšuje poloha na juhu nad mestom Koper asi dvadsať kilometrov od Jadranského mora, čo pre potenciálnych bajkerov znamená parádny vyhladkový bod, s 360 stupňovou panorámou na spomínané more a okolité hory.

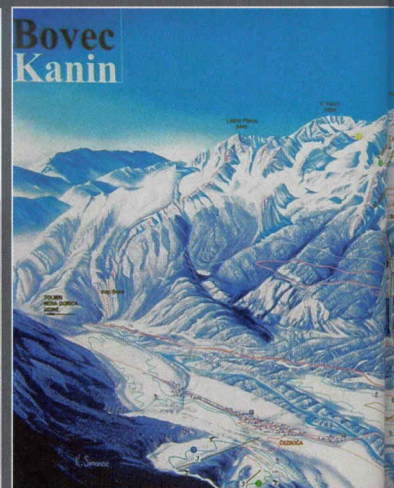
Konečne po 615 kilometroch vysadíme z kokpitu a vyrovnávame stuhnuté nohy. Sme v dedinke Podgorie, priamo pod prvým cieľom – vrchom

Odtiaľto vidieť na talianský Triest

Napriek zákazu voľného prespávania sme pre nocľah zvolili parkovisko pred mestečkom Bovec. Pozor, v máji je tu ráno ukrutná kosa a slnko sa ukáže kvôli zavádzajúcemu kopcu až po deviatej...

Infomapa v Bovci, podľa nej sme zvolili nie práve ideálnu výstupovú trasu

Vysielač a horská chata na vrchole už v dohľade, no chata je mimo sezóny zavretá. Iontové nápoje zn. Laško 12% doplníme až dolu.

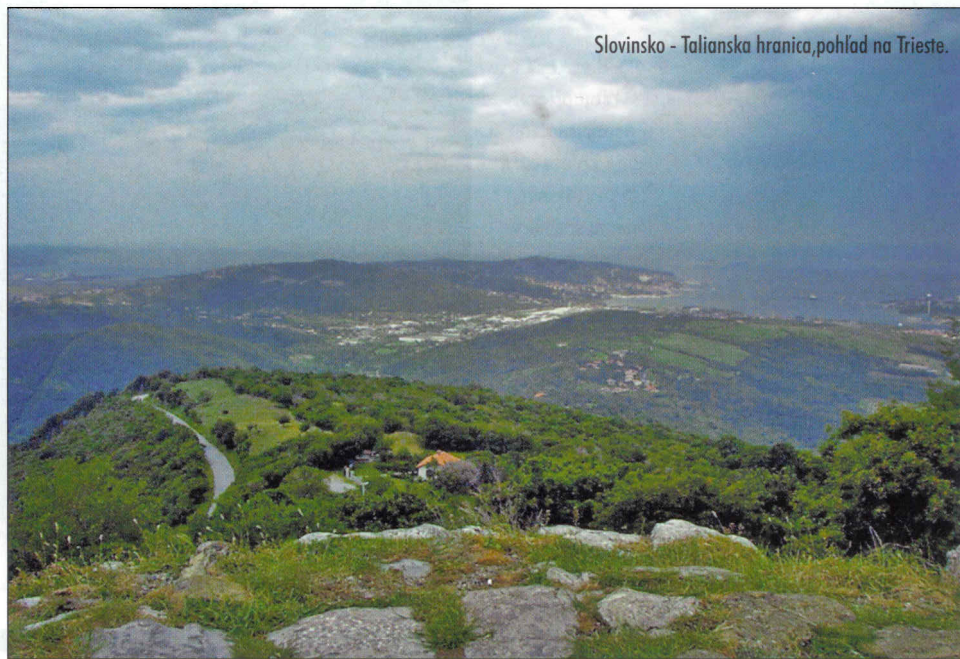
Slavnik 1028 m, vrcholový smerovník je plný vzdialeností aj k takým horským veľikánom ako Mont Blanc, Triglav atď..

Slavnik. Okolité kopce sa navonok nelíšia od slovenských, okrem teplomilnejšej flóry a škorpiónov, ktorí sa vyhrievajú na kameňoch. Ako obvykle, nemáme originálnu turistickú mapu, iba vytlačenú z netu. Z nej je ťažko vyčítať aj názvy kopcov, a už vôbec nevidno výstupovú trasu. Na rad sa dostáva komplikovaná komunikácia rukami - nohami s miestnymi dôchodcami. Tí bez zaváhania zo slovenčiny identifikujú slovo „Slavnik“ a babka nekompromisnou pravicou ukazuje doprava ku štrkovej ceste. Stúpanie je zo začiatku v pohodičke až neskôr pridáva na grádoch. V momente keď sa cesta rozdelí vyberáme vždy smerom k vrcholu, pokiaľ ma pamäť neklame sa tento štýl osvedčil. Zo širokej štrkovice sa s pribúdajúcou výškou stáva dvojstopá kameňovica. Konečne terén a okrem potu sa na ksichtoch zjavuje aj blažený úsmev. Sme síce kúsok od mora a prosím pekne koncom mája, no nad hranicou lesa je riadna kosa a vietor. Dážď sa zatiaľ šetrí (mokneme až v noci v stane), ale búrkové mračná zakrývajú (inak za dobrého počasia) pekný výhľad.

Posledný kilák k vrcholu krútim bez hanby najľahšie prevody a zbytok posádky sem-tam tlačí. Protivietor podfukuje zahmlené okuliare, tečú mi z toho slzy a záverečné metre sú ako vystrihnuté z lacného romantického filmu. Na vrchole samotnom je vysielač a horská chata tzv: Tumova Kuča. Je zavretá, ešte nie je sezóna a slzy šťastia

sú v momente slzami smútku. V kratasoch mi je strašná kosa, pokiaľ čakám na spolupútnikov. Nesmiem zabudnúť na vrcholový smerovník s azimutom a uvedenou vzdialenosťou k niektorým známym kopcom, z tejto skupiny sa vyníma Mont Blanc a Triglav. Zjazd po tej istej ceste do Podgoria je parádny, ale zvoliť sa dá aj alternatíva v podobe turisticky značenej trasy (klasické červené kolíčko

s bielym vnútrom), takisto do Podgoria. Napísal by som aj nejaké údaje v kilometroch, ale nepoužívam tacháč, tak len podľa mapy je prevýšenie okolo 500 metrov. Takisto nebudem v kríze zbytočne plytvať písmenami na trasu z Podgoria do Ankaranu po asfalte, ktorá za celých približne 60 km nestála za nič a aj to more bolo studené...

Slovinsko - Talianska hranica, pohľad na Trieste.

Gýčová panoráma Julských álp.

Na začiatku stúpania je cesta rovná ako diaľnica, našťastie sa s pribúdajúcou výškou terén zhoršuje.

Pohľad na Bovec o 500 výškových metrov vyššie

Z pribúdajúcou výškou sa otvárajú pohľady na ďalšie končiare vysoké cez dvetisíc metrov

2. JULSKÉ ALPY - BOVEC

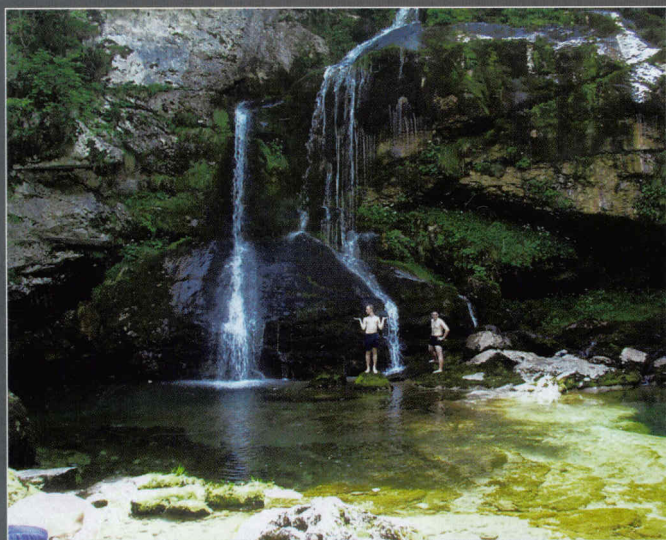
O tom, že do Slovinska sa nechodí k moru ale do hôr vie každý, no a väčšina turistov mieri do Julských Álp (Slovincom patrí východná časť, tá západná je pod patronátom Talianov), ktorým dominuje 2868 metrov vysoký Triglav. Takisto každý už počul o mekke vodákov – rieke Soči. My rozkladáme bajky pri mestečku Bovec, tu kraluje vrch Kanin 2584m.

Bovec - to je perla v Európe, čo sa týka divokej vody. Môže za to rieka Soča, známa svojou priehľadnou tyrkysovou farbou a divokými perejami. No ale poďme sa radšej venovať "gorskemu kolesarenju", ako tu nazývajú horskú cyklistiku. Takmer v noci dorazíme pred Bovec a rozkladáme spacáky za autom na parkovisku, čo v tej dobe bolo zakázané – ale niekedy si človek nevyberie. Keďže sme obklopení dvojtisícovkami, teplota spadla nadol a do rána sa klepem ako v ruskom filme. Čo je však úplne najhoršie, jeden zle naprojektovaný kopec bráni ranným lúčom slnka obšťať naše skrehnuté telesné schránky a tieň vrhá priamo cez celé parkovisko. Situácia sa stáva komickou, keď všade už je letný deň (komplet okolie je priam ožiarené), ale samozrejme okrem nášho parkoviska... Tentokrát máme mapu origoš požičanú od kamoša

a predbežný plán počíta s približne kilometrovým prevýšením opäť po štrkovi, popod lanovku, pod

kopec Prestrojanji. Julské Alpy sú pojmom predsa len známym a zo začiatku sa o cestu delíme s turis-

Za týmto hrebeňom je Taliansko

Vodopády v Slovinsku takzvané Slapy preveria zdatnosť aj otužilcov. Veru, veru voda je studená až nohy bolia.

Konečne singel, v podstate náhodne nájdený po ceste k spádovej elektrárni

Niekde pod kopcom Rombon

Zatiaľ netušíme, že cesta o pár metrov končí...

Ultragýč...

tami, cez hlavnú letnú sezónu tu býva isto náťresk, a asi by som sa mu vyhol. Nič to, stúpanie je príjemné a miestami nudné, ale výhľady na otvárajúce sa panorámy berú dych. Turistické značenie je minimálne o triedu horšie ako u nás, a preto treba mať oči na stopkách. Prezradím, že my sme zaváhali na niektorej rozbočke

nad prvou stanicou lanovky. Že sme vybrali tú nesprávnu (smer Krnica), zistujeme až o pár kilákov ďalej, keď cesta razom skončí pred obrovskou skalou. Po nekonečnom otáčaní mapy a určovaní polohy z GPS to ako inak otáčame dole. O kúsok vyššie začínajú firmové polia a nápad vystúpiť v trétrakoch do sedla Prevala našťastie

neprešiel hlasovaním. Z nadmorskej výšky okolo 1300 metrov letíme dole k náhradnému cieľu, vodopádu nad osadou Plužna. Ten nájdeme konečne bez zaváhania a so strašným revom vchádzame do vody. Veru tento vodopád napája topiaci sa sneh a je to poznať nielen na husacej koži, ale aj v trenkách... Po pár hrdinských fotografiách musíme tých pár metrov naspäť absolvovať znovu, a kto pozná keď zabolí až v kostiach, vie o čom tu píšem. Jediný singletrack sme našli po ceste k spádovej elektrárni a zaplatili sme za to daň nosenia bajkov na pleciah, po úzkych a prudkých schodoch, popri potrubí elektrárne. Späť do Bovca je to len na skok po poľnej ceste a záver je okorený brodením Soče. Zostáva zbalit „svých pár švestek“ a hybaj smerom k jazeru Bohinj!

Opäť si neodpustím poznámku: napriek nepochybne krásnemu Bohinju, by som ho v hlavnej sezóne nedoporučoval, je tam nával.

Brodenie Soče, jej menšie rameno sa dá aj v sedle bajku. V pozadí Kaninský masív, presne nad hlavou a po hraniciu snehu je bod, pokiaľ sme sa dobjakovali.

Napriek faktu, že Jurské alpy sú suché pohorie, na jar, keď sa topí sneh nie je problém kúsok od parkoviska vidieť takýto výdatný vodopád (Boka).

VITA JTE CYKLISTI.SK

**Bojíte sa
o bicykel, kým
obedujete?**

**Chodte do reštaurácie,
v ktorej sa o váš
bicykel postarajú.**

Využívajte a vyžadujte
certifikáciu *Vitajte, cyklisti!*,
ponuku turistických služieb,
prispôbenú cykloturistom.

Vyhľadávajte certifikované
zariadenia na:

WWW.VITAJTECYKLISTI.SK

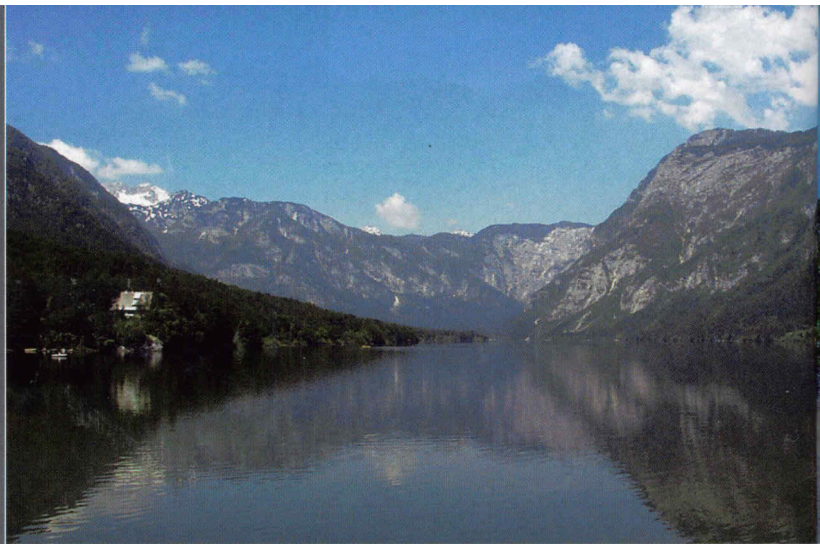
Certifikáciu garantuje
Nadácia Ekopolis s podporou nadácie DOE

ekoPolis
nadácia

STICHTING
DOEN
NATIONALE
POSTCOOD
BLOTTER

Jazero Bled, neverte turistickému sprievodcovi! Uvádzaná teplota okolo 26 °C je utópiou. Voda v máji je studená, a ďalšou prekážkou je útočná labuť. Jej atak som zažil priamo vo vode a takmer som prekonal olympijský rekord na 50m kraul!

3. LOGARSKA DOLINA

Dolina je dlhá približne 7 km a jej dno je široké od 250 do 500 metrov. Odtiaľ sa kolmo týčia skalné bralá do takmer 2400 metrovej výšky. Ak je zima dostatočne bohatá na sneh, je možné, že tu naň na-trafíte aj koncom leta. Vstup je platený od mestečka Solčava. Samozrejme je vhodná aj na hiking. Kúsok

od Logarskej doliny je nižšie pohorie Olševa, avšak skrýva viaceré lákadlá. Napr. jej skalný hrebeň je dlhý 5km a dá sa na pešo prejsť. Ďalej jaskyňa Potočka zijalka z fantastickým výhľadom na kostol Svata Duha v Podolševe.

Národný park Logarska dolina je v tieni najväč-

ších Slovinských highlightov trochu schovaná, čo neznamená že ju netreba vidieť – práve naopak! V srdci Savijských Álp sa bráni návalom turistov a pod 2394 metrov vysokou Planjevou si zachováva pokľudnú vysokohorskú atmosféru. Ďalšie plus je blízkosť pohoria Olševa a jej malebného kraja. Kto navštívi Olševu na jar, v nemom úžase bude pozeráť na rozkvitnuté lúky a výhľady na okolité velikány Savijských Álp. Oproti predchádzajúcim dvom destináciám bola cesta k mestečku Solčava miernym navigačným orieškom (GPS nebolo k škodovke štandardne montované), ale dnes v dobe satelitov a POI bodov to nebude určite pre nikoho problém. Hneď pri príchode sme mali dvojnásobné šťastie: bolo po štvrtej poobede a do parku sa neplatil vstup a ešte k tomu sme našli fantastickú stodolu ako stvo-renú na ubytovanie. Takéto ponuky sa neodmietajú! Vnúťom doliny sa prejdete po asfaltke, ale nás viac budú zaujímať pohľady zvrchu ako zdola, preto ráno nastupujeme na značenú Panoramatickú cestu. Po spaní v komfortnej slame poutierame karpiny z očí a posledný cyklotrek môže začať. Prudká asfaltka na zahriatie do 1100 metrov síce dvakrát nepoteší, ale zlepši sa to hneď na odbočke ku Kislej vode (prie-telia ja mám sem-tam problémy z ypsilonmi ale tak sa to naozaj píše, Slovinci ypsilon nepoužívajú - bože o koľko menej päťoriek by bolo za mladi v žiac-

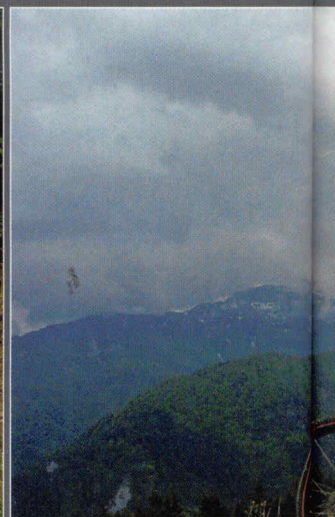
Impozantný vstup do Logarskej doliny (Národný park).

Luxusný nocľah v stodole pri ceste, podľa odpadkov tu nie sme prví pocesťní.

Aj „gorski kolesari“ (bajkeri) sa môžu stratíť z cesty...

„Panoramatickí put“ smerom k pohoriu Olševa.

Tomuto sa hovorí výhľad, náladu nezáží ani neskorší dážď.

Hrebeň Olševy

V zajatí 2500 metrov vysokých kopcov poteší klud a ľudoprázdnosť.

kej...). Tu už je to stará dobrá štrkovka, tá priatelia ponúka famózne výhľady do Logarskej doliny a na západe Olševu. Značenie je ako obvykle sporadické a je ťažko popri kochaní sa vôbec ním zapodievať. Niekedy zapochybujeme a raz sa aj stratíme. Všetko napokon dopadne dobre a netrvá dlho a vidíme osadu Podolševa z malebným kostolom Svata Duha vo

výške 1260 m. Miestnych poprosíme o uschovanie bajkov a skúsime sa vytrepáť na najvyšší vrchol Olševy - Golca 1929m. Na pešo sa to dá spraviť do dva a pol hodky rezkým tempom. Približne v polke výšľapu je jaskyňa Potočka zijalka, kde podľa tabule za dávnych čias (približne 40000 rokmi), žil pračlovek. Exponované úseky sú istené reťazami a nepredstavujú žiadne nebezpečenstvo. Škrt cez rozpočet ale pripraví počasie. Keď už jednou nohou stojíme na hrebene, prichádza dážď. Pri zostupe sa po koreňoch šmýkam a predvádzam v tretrách tanečné kreácie. Ako na potvoru sa počasie polepšilo, no to už sme sedeli v Koče pod Olševu na jednom fľaškovom Lašku (zelená plechovka - treba okošťovať). Po takejto gurmánskej vychytávke zostáva klesnúť 600 výškových metrov dolu pri Solčavu. Čo vám budem hovoriť, obtiažnosť nevelká, ale tá radosť keď spoza zátačky v necelej 50 -ke vykukla krava, ktorá sa ešte splašila od flekujúceho bajkera je nezabudnuteľná, tak ako celý tento výlet. Preto ak budete mať do Slovinska cestu, nezabudnite zbrať bajk a tretry, pošťudovať mapy lepšie ako my a za pár korún (vtedy 3000 Sk

aj s benzínom na asi týždeň) sa vrátite plní nových zážitkov.

EXTRATIP NA ZÁVER

Peniaze za mapu ušetríte, keď kliknete na server

„vlastiku map“ a nájdete si v zozname Slovinsko, a na ďalšie bajkové túry (poniektoré hnané do extrému) zase stačí kliknúť na www.mtbture.com

Pavel Chrenčík

SLOVINSKO

Rozloha: 20 256 km²

Počet obyvateľov: 1 980 000

Hlavné mesto: Ljubljana, 280 000 obyvateľov

Mena: Euro a v čase výletu Toliar

Povrch: prevažne hornatý, najvyšší vrch Triglav 2868 m. Ďalšie známe

kopce: Kanin, Mangrt...

Najznámejšie pohoria: Julské a Savijské Alpy, Karavanke

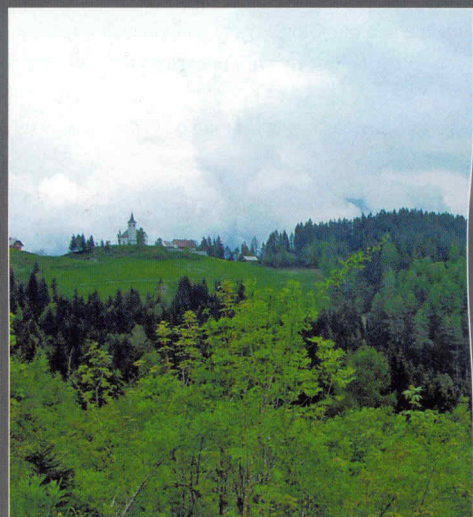
Najznámejšie rieky: Soča, Sáva, Dráva

Susedné štáty: Taliansko, Rakúsko, Chorvátsko

More: Jadranské more, pobrežie približne 40km

Dole vidno vstup do Logarskej doliny.

Kostol pod Olševou vo výške 1260 metrov, chcel by som vidieť, ako sa tam veriaci dostanú v zime.